

*Poetry is just the evidence of life.
If your life is burning well, poetry is just the ash.*
LEONARD COHEN

~ · ~

Passió? La sang
al vent de les roselles
despentinades.
#resurrexit

~ . ~

Flaire de pluja
als llençols, fas el llit
d'anar desfent-me.

~ . ~

Pengen taronges
del taronger florit.
Dolces aurores.

~ . ~

No és de marbre
el laberint de blancs
entre els mots, ni aire.
Allà el silenci respira.
Allà el sender i el nom.
Allà núvols d'ambre.
Allà petons de nens.
Allà tota la cal·ligrafia
giragonsant al palmell.
Allà els focs de l'illa.
Allà la llum del temps.
Allà som el vent.

~ . ~

Poques belleses en aquest món comparables
a la vermella translucidesa de la rosella.
Perquè tremola, seu és el vent quan la pentina.
Perquè la travessa, seua la llum pura.
Perquè la dibuixa, seua l'ombra
dels nostres ulls als seus pètals.

~ : ~

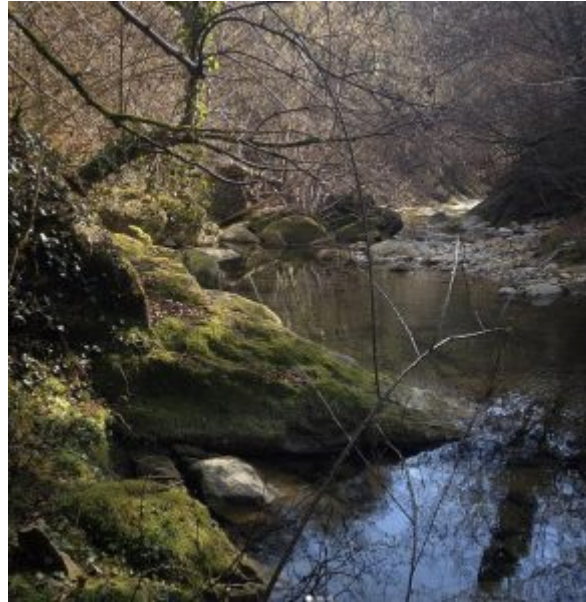
Cirers en flor
i roselles, l'auguri
d'un bes als llavis.

~ : ~

Per tornar-me molsa,
per fer-te'n jaç, llençols
de somni desfets en verds,

per capbussar-nos-hi a fons,
d'ulls oberts.

~ · ~

An orchestra **conductor**
of nature music.
Leaves shine singing
at the season of your eyes.
Roots illuminating us
in the dark side of its silence.
The branch, the lightning,
the life of light in slow motion.
Your lips tonight.

~ · ~

Entre marèntesis.
Avui no faig ametlles.
Que me les pensen!

~ · ~

Preníem les aigües
rient-nos dels senyorets,
amb la set als ulls,
mentre el riu ens bevia
on l'amor desemboca.

~ · ~

Vam nàixer
fa segles, déus,
massacres.
Vam morir

fa besos, ulls.
Passat, futur,
nacions
estrangeres.
Immigrant, rosella,
ací no fem les coses
com allà.
Allà ens morirem
sempre.
Allà ens moríem
sempre.
I no mai com ara
que et bese
en la frontera.

~ . ~

Trio el cavall.
Ara dormo, però el meu
somni cavalca.

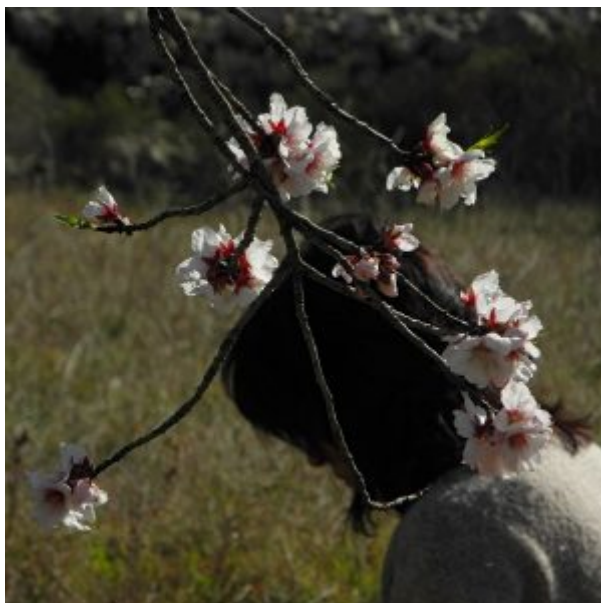
~ : ~

Anells de foc
travessen lents
un cel de pedra.
Sols en penombra
la llum de la memòria.
Mirades eternes,
guardem estels
dins d'una cova.
Tots els besos
neixen rupestres.

~ . ~

Conjurem els arquers, l'ull
de l'atzagaia, la llum rupestre.
Pels ancestres conspirem,
ínfims, sigilosament, en silenci.
Invoquem l'ametlla.

~ . ~

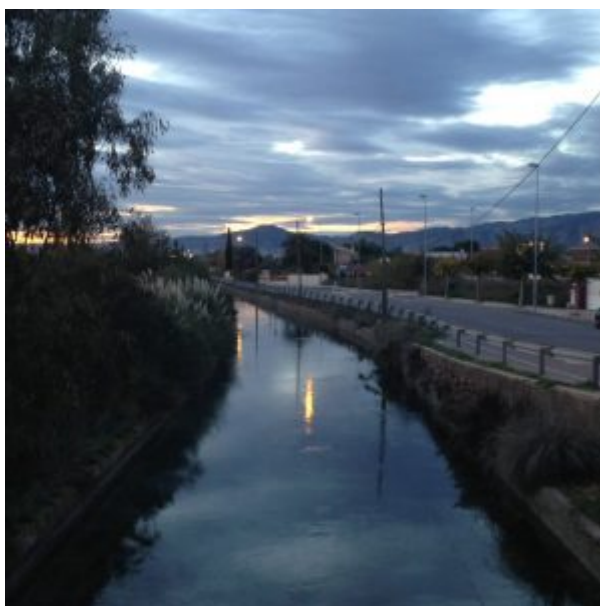
Van retallar
les distàncies.
Ara es dessagnen.
Entre tisores
és perillós perdre
els papers.

#petitahistòriadamor

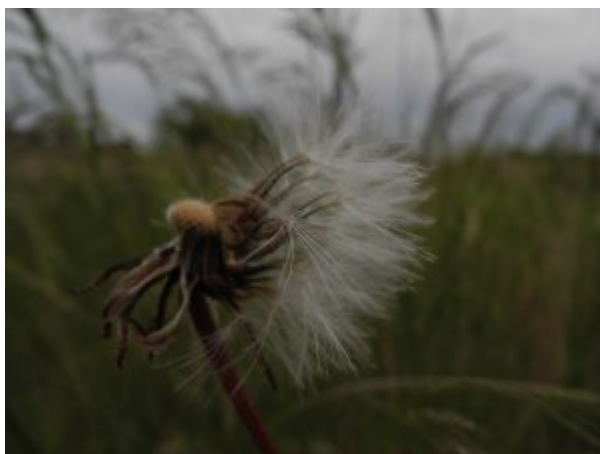
~ · ~

Una mà oberta
a la porta tancada
d'ells —arrugada.
Ningú, d'almoïna
—sorda mirada absent
de qui no sagna.
Es faran vells
els records —qui no oblida
sap que estimava.

~ : ~

El poder immens i avial de l'omesa
vida invisible: el vent secret
que avui brama, els incomptables
lletsons calbs, els aquenis infinits
que s'hi enlairen, la memòria en suspensió,
tot allò que a penes hi és, però hi és,
i no goses pronunciar.

~ · ~

des de darrere
d'on parla el vent
el pensament lluny
remor de persianes
a ràfegues gat
s'eriça a paraules
a dins pronuncia
mar de febrer

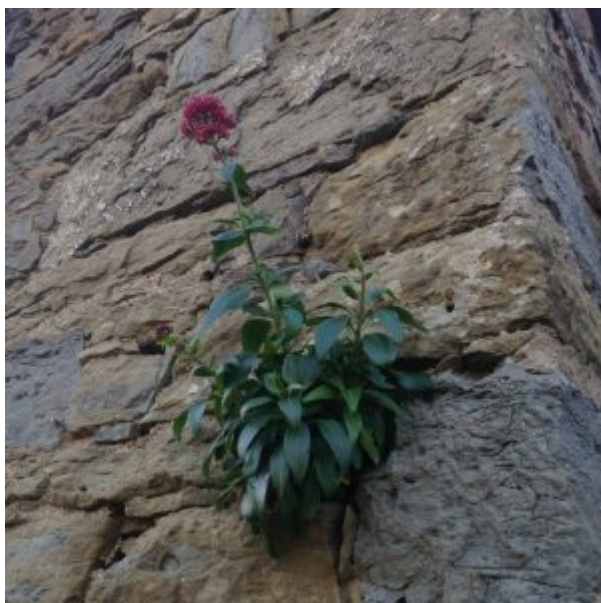
~ · ~

lluny conscient
del trànsit del pètal
proper el record
invident de línies
de la mà a la mà
l'aire esquerra
dins dels pitxers sonen
campanes

~ · ~

Aixeca el cap.
A vegades hi floreix l'arrel
de la metàfora.

~ · ~

Versos d'un pres
en cartes no enviades,
enrotllades per sempre
dins d'un petge del llit
de la cel·la en runes.

D'allà l'eco, efímer
com un somriure lleu.

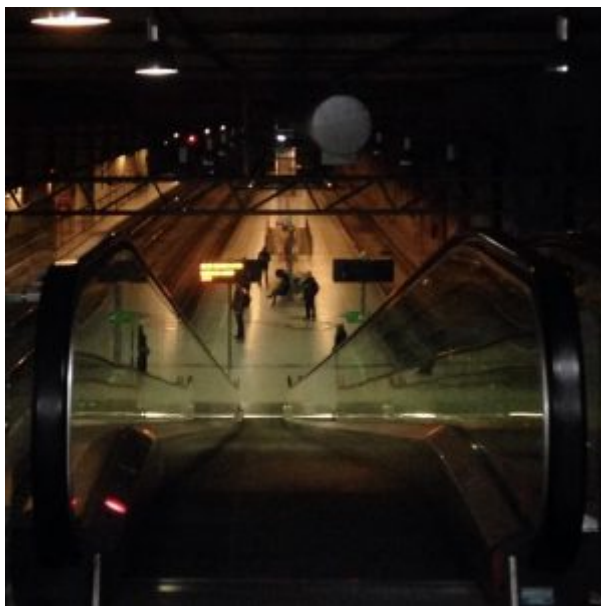
[#versoscondemnats](#)

~ · ~

Baixar, pujar, tornar-hi.
El vaivé constant, l'incansable
pèndol, les mans infinites
a les baranes del temps.

I, encés, el meu cor
al fons de les andanes.

~ : ~

Si com circell
m'abrace, per la llum
l'ull on arrelle.

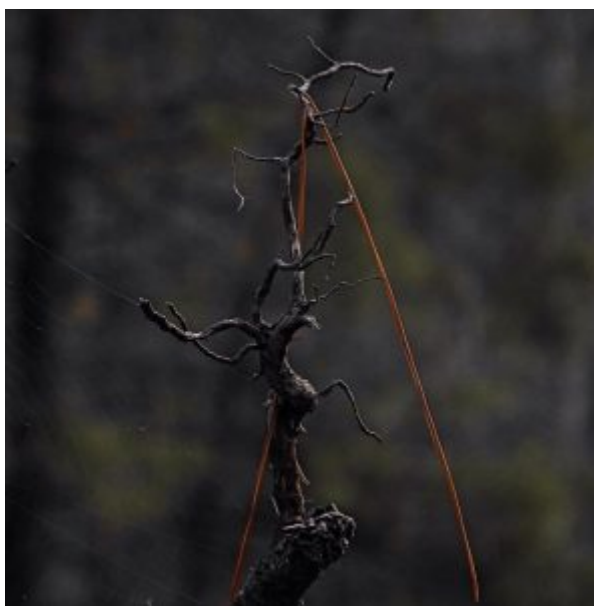
~ : ~

Una formiga
entre mà i quant tragina
filagarses absents
d'una carícia.

~ . ~

Les agulles de pi
caigudes que pengen
de branques caigudes
de pins caiguts.
Les pinyes...

~ : ~

Tinta o vi, nit
sense llera, al fons rau
l'ocell més pur.
Fulla o mot, cau
de silenci, vol negre
l'alfabet d'ulls.

~ · ~

Un ull de pou
amb un de núvol,
una ala de cigne
amb una de corb.
Claroscurs als guants.
I un ocell de fulles
fent-se niu a les mans.

~ : ~

Somriu la platja
i en sóc reu, rou, rec, boca a
boca ajaguda.
Paladege: s'abstreu.
Paladege: m'inunda.
Paladege: m'esquitxa.
Rius, rius d'escuma.
Llengua de mar, la deu
és la petxina.

~ : ~

Mirall l'ombra que travessem
mentre ens travessa, pont
de l'instant, riu etern.

~ : ~

Mots giravoltes,
blancs pètals
de tutú, i jo, jo
rode i rode.
I neix un ull.

~ : ~

Sol de solstici
ran de tren, memòria
de la pluja als vidres
de l'albada, estacions
travessant-me, finestra
a finestra, vers la llum.

~ · ~

Saurins d'ermàs,
desenterreu-me els ulls,
pous plens de set.

~ · ~

Quin dol dus, vent,
si de l'ull cauen fulles
dins d'una llàgrima.

~ . ~

Espectrals, entre lents llençols
de boira, desperten planes i viaranys.
Quan s'aixequen, una ànima aliena
i secreta se'ns avança, i encara un tel
de son i somni transllu, als ulls,
un besllumant rastre d'estrelles.
Un cavall blanc ens mira en silenci,
com qui vetlla la fonda absència
del camí on aviat no hi serem.
Llavors, ens és retornat l'esguard.

~ : ~

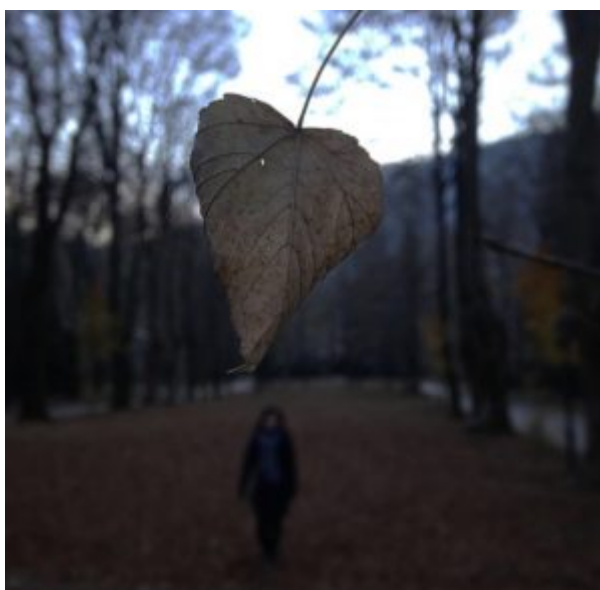
Engruna a l'escala,
la flor absent flaira
el rastre de la runa.
A l'hivernacle, un nen
espectralment puja
pels graons del record.

Pignorem, corcs
i desori, l'amor d'ahir
que no dura, tampoc,
dins d'un consistori.

~ : ~

Verbs d'anada, les fulles
pronuncien els ulls del camí,
dibuixen batecs a recer de la boira.

~ · ~

Cloc els ulls i cloques de bruc
fan tocs, volts i repics per tu.
On tu dius bruc l'abella brunz.
M'és dolç el teu bes mel de llum.

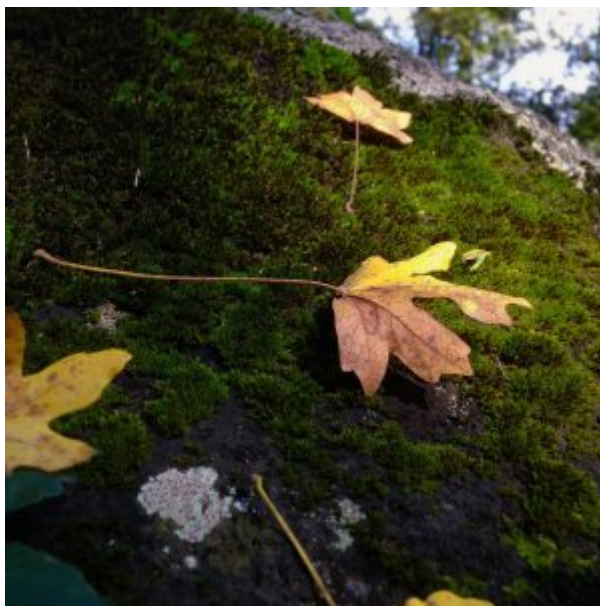
~ : ~

Lluny, l'astronauta
d'ulls sura a l'altra lluna:
beu sol, veu doble.

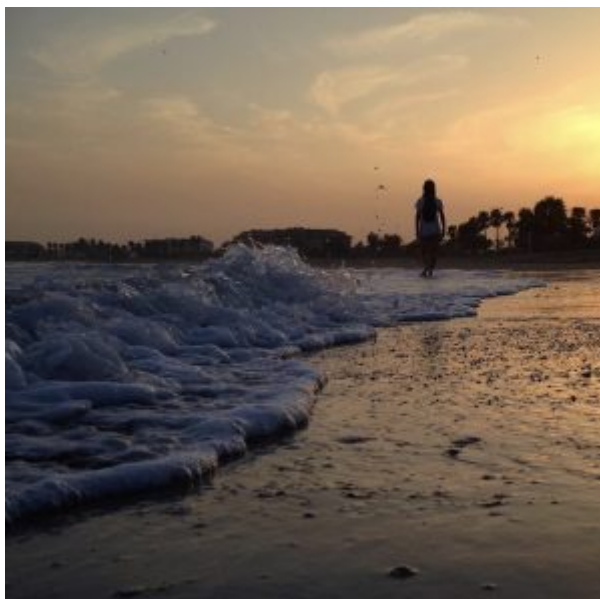
~ : ~

S'hi enyora verda
la fulla, cau de molsa
enamorada.

~ : ~

Mar d'octubre capaltard,
escuma als ulls, or arran,
així sé d'on, quan i com
ve el borboleig del teu nom.

~ . ~

El sender s'entortolligava,
laberint d'un perfum covat.
Perquè un vent profund ens buscava,
aquesta flor ens ha trobat.

~ . ~

primer i darrer
acte
entre caigudes
fulles reneixen
dracs d'or
i de nou els feu
cendra i buit
caliu tumefacte
ous de reu sou
mameu del més plàcid
desparasitar-se
i morts
d'hora nieu
la nit
sort d'ales ser
llet de pollastre
foc inexacte
d'enlairar-vos
a vosaltres
i l'oblit

~ . ~

Qui escolta ocells
aixeca el cap, enlaira
ulls i mirada.

~ · ~

Or d'altres parres
als teus llavis vereme.
Vi a besades.

~ · ~

Als teus llavis dibuixat
un mateix silenci estalvi,
com un paisatge nevat.

Roses per ulls tinc, que sagnin,
que posin roig sobre blanc.
Fred silenci, fred callat,
que cap taüt no es destapi.
Morin els morts no matats.

~ · ~

La rosella, el girasol,
les magranes, la molsa,
els teus llavis pronunciant
ocell, #arboç, farigola,
besa'm, tardor, mel de romer,
Estellés, Ausiàs March, Verdaguer,
Renegà, Montseny, Penyagolosa.

~ · ~

Fica el puny buit
dins de l'albada i obre

la mà: una rosa.

~ · ~

Records a les golfes,
records al soterrani,
sobre el cap i sota
els peus, com una grifa.
Per què una cortina?
Casa o cos, no cap
dempeus se sostindria
si no hi penetrés, fonda
esponja de crits latents,
ranera al pit com vents
de tardor a les finestres,
pols finíssima, l'oblit.

~ · ~

No es cap silenci.

Més aviat una dansa
de cuc que s'arrossega
suaument aventurera
amb fressa de mudança,
una rònega remor de rosada
on la muda abandonada
repta rastres de la pell
que somia mentre calla.

~ . ~

Setembre o el temps
despullat que no acaba
de caure dels plàtans.
Uns volen acotxar-se.
Uns altres treuen pit.
Ara fred, ara calor, dic
això que en diem oratge
i algú en diu cos, ara absent,
ara present i ara crit
—o simplement un silenci
que tus en la nit.

~ . ~

Brisa i llum, profetes a despit,
de bestreta cusen les caigudes
ombres de les fulles en la nit.

~ . ~

Perenne llum, conjura
dels vents per qui ara gosi
ser la primera fulla
caiguda en l' #equinocci.

~ . ~